

БРАТЯ ГРИМ ГОРСКАТА КЪЩА

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Живял някога един дървар с жена си и трите си дъщери в малка къщурка на края на гората. Една сутрин, когато тръгвал на работа, дърварят рекъл на жена си:

— Нека най-голямата дъщеря ми донесе обяда в гората, защото няма да успее да свърша рано. За да не се загуби — добавил той, — ще взема просо и ще хвърлям зърната по пътя си.

Щом станало пладне и слънцето почнало да прежуря, момичето взело гърнето със супа и се отправило към гората. Ала врабците, чучулигите и чинките, косовете и скорците отдавна били изкълвали просото и момичето не открило никаква следа.

Въпреки това то разчитало на късмета си и продължило да върви, докато слънцето се скрило. Стъмнило се и дърветата зашумели в мрака, от време на време се чували и кукумявки. Страх обзел бедното момиче. Изведнъж в далечината между дърветата то видяло да блещука светлина. „Там сигурно живеят хора, които ще ме подслонят през нощта“ — помислила си девойката и тръгнала към светлината. Скоро стигнала пред къща с осветени прозорци. Потропала на външната врата, а отвътре се чул дрезгав глас:

— Влез!

Момичето влязло и почукало на вратата на стаята.

— Влизай, де! — извикал гласът повторно.

Когато отворило и тази врата, видяло седнал до масата беловлас човек, който скривал лицето си с ръце, а бялата му брада се спускала почти до земята.

До печката лежали три животни: кокошка, петленце и пъстра крава. Момичето разказало на стареца своите преживелици и го помолило да пренощува при него.

Човекът го изслушал и рекъл:

„Хубава кокошчице,
хубаво петленце и ти,
хубава пъструшко,
съгласни ли сте?“

— Дукс! — отвърнали животните, а това сигурно означавало „съгласни сме“, защото старецът продължил:

— Тук има всичко. Иди и ни сготви вечеря на огнището!

И наистина момичето намерило в кухнята всичко в изобилие и сготвило вкусна гозба, но изобщо не се сетило за животните. Занесло пълните чинии на масата, седнало до стария човек и се нахранило до насита. Щом свършило с вечерята, казало:

— Много съм уморена. Къде е постелята, за да си легна и да се наспя добре?

Животните отвърнали:

„С него яде ти,
с него ти и пи,
забрави ти за нас,
сама оправяй се тогаз.“

Старецът рекъл:

— Качи се по стълбите и ще видиш стая с две легла. Изтупай ги, постели ги, а след малко и аз ще дойда да си легна.

Момичето се качило, изтупало леглата, сложило чисти завивки, а после легнало на едното, без да дочака стареца.

По някое време побелелият човек дошъл, надникнал да види момичето и поклатил глава. Щом видял, че е заспало дълбоко, отворил един капак на пода и го спуснал в избата.

Дърварят се прибрал късно вечерта и упрекнал жена си, че го е оставила целия ден гладен.

— Не съм виновна — отвърнала тя, — детето тръгна с обяда. Сигурно се е заблудило. Утре ще се прибере.

На другата сутрин секачът станал, приготвил се да отиде в гората и поискал този път средната дъщеря да му донесе обяда.

— Ще взема кесия с леща — казал той, — зърната й са поголеми от просените. Момичето ще ги вижда по-добре и няма да обърка пътя.

На обяд момичето взело гозбата и тръгнало към гората, но лещените зърна били изчезнали. И този ден птичките ги били изкълвали и не оставили никаква пътека. Момичето през целия ден се скитало из гората, докато се стъмнило и стигнало както сестра си до

къщата на стареца. Поканили го да влезе, а то помолило за храна и нощувка.

Човекът с бялата брада отново запитал животните:

„Хубава кокошчице,
хубаво петленце и ти,
хубава пъструшко,
съгласни ли сте?“

Животните отвърнали пак:

— Дукс! — и всичко се случило както в предишния ден. Момичето сготвило вкусна гозба, но изобщо забравило, че трябва да нахрани и животните. А щом попитало къде ще спи, те отвърнали:

„С него яде ти,
с него ти и пи,
забрави ти за нас,
сама оправяй се тогаз.“

Щом девойката заспала, дошъл старецът, погледнал я, поклатил глава и я спуснал в избата.

На третата сутрин дърварят казал на жена си:

— Изпрати днес най-малката ни дъщеря да ми донесе обяда. Тя винаги е била добра и послушна. Ще върви по верния път и няма да се изгуби като сестрите си.

Майката не искала и да чуе, затова рекла:

— Защо да изгубя и най-малката си дъщеря?

— Не се тревожи — отвърнал той, — момичето няма да се изгуби. То е умно и оправно. Освен това ще взема грах и ще го пръсна след себе си. Зърната му са по-големи от лещените и ще му покажат пътя.

Ала когато момичето излязло с кошница в ръка, горските гълъби вече били изкълвали зърната грах и то не знаело накъде да поеме. Било

угрижено и непрекъснато мислело как горкият му баща ще гладува и колко ще тъжи милата му майка, ако то не се завърне.

Щом се стъмнило, момичето забелязало светлината и стигнало до горската къща. Там помолило учтиво да го подслонят през нощта, а човекът с бялата брада попитал отново своите животни:

„Хубава кокошчице,
хубаво петленце и ти,
хубава пъструшко,
съгласни ли сте?“

— Дукс! — казали те.

Пристъпило момичето до печката, където лежали животните, и погалило с ръка кокошчицата и петленцето, като пригладдало шарените им пера, а пъстрата крава почесало между рогата. Когато сготвило по заръката на стареца хубава супа и поставило съдовете на масата, то си помислило: „Само аз ли ще ям? Добрите животни няма ли да получат нищо? Навън има всичко в изобилие и най-напред ще се погрижа за тях.“

Излязло, донесло ечемик и го разпръснало пред кокошчицата и петленцето, а на кравата донесло цял наръч прясно сено.

— Да ви е сладко, мили животни — казало то, — а ако сте жадни, ще ви дам и прясна вода.

После донесло пълна кофа с вода и кокошчицата и петлето скочили на ръба ѝ, потопили човки във водата, а след това вдигнали глави нагоре, както правят птиците. Пъстрата крава също отпила голяма глътка. Когато животните били нахранени и напоени, момичето седнало до стареца на масата и хапнало, каквото било останало. Не след дълго кокошчицата и петлето захванали да крият главиците си под крилцата, а пъстрата крава премрежила очи.

Тогава момичето попитало:

— Сега не трябва ли да си починем?

„Хубава кокошчице,
хубаво петленце и ти,

хубава пъструшко,
съгласни ли сте?“

Животните отвърнали:

„С нас яде ти,
с нас ти и пи,
щом така се постара,
и нощта ще е добра.“

После момичето се качило по стълбите, изгупало пухените възглавници и постлало чисти завивки. Когато всичко било готово, старецът дошъл и легнал на едното легло, а бялата брада стигала чак до стъпалата му. Момичето легнало на другото легло и заспало.

Спало спокойно до полунощ, когато изведнъж в къщата станало толкова шумно, че то се събудило. По ъглите започнало да пука и да пращи, вратата с трясък се отворила и се ударила в стената. Гредите заскърцали, сякаш щели да се счупят. Грохотът бил толкова силен, като че ли е рухнала стълбата. Накрая изтрецяло така, сякаш покривът се е срутил. Когато всичко утихнало, момичето отново заспало.

На другата сутрин слънчевите лъчи го събудили, но какво било учудването му, когато видяло, че се намира в голяма зала и всичко наоколо блестяло с царски разкош. Стените били покрити със зелена коприна, по която се виели златни цветя, леглото било от слонова кост, а завивката — от черно кадифе. На един стол наблизо били оставени чифт пантофки, извезани с перли. Момичето помислило, че сънува, но тогава влезли трима богато облечени слуги и го попитали какво ще заповяда.

— Вървете си — отвърнало момичето, — искам да стана, да сваря супа за стареца и да нахраня хубавата кокошчица, хубавото петле и хубавата пъстра кравичка.

Момичето си мислело, че старецът вече е станал, но все пак се извърнало към леглото му, ала там лежал непознат човек — млад и хубав. В това време той се събудил и казал:

— Аз съм царски син и бях омагьосан от зла вещица да живея в гората в образа на побелял старец. С мен можеха да останат само тримата ми слуги, превърнати в кокошчица, петле и пъстра крава.

Магията не можеше да се развали, докато при нас не дойде момиче с толкова добро сърце, че да се отнася с любов не само към хората, но и към животните. Ти беше това момиче и днес в полунощ ние се спасихме чрез теб, а старата горска къща отново се превърна в моя царски дворец.

Щом двамата станали от леглата си, царският син наредил на слугите да отидат и да доведат за сватбата бащата и майката на момичето.

— А къде са моите две сестри? — попитало момичето.

— Затворих ги в избата, а утре ще ги отведат в гората, за да слугуват на един въглищар, докато се вразумят и се научат да се грижат за бедните животни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.